

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 maja 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni A. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazano ,iż wnioskodawczyni nie udowodniła 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach , wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. /decyzja – k. 22 akt ZUS/

W dniu 17 czerwca 2015 roku wnioskodawczyni A. K. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z dnia 25 maja 2015 roku o odmowie przyznania emerytury. Wnioskodawczyni wskazała ,iż organ rentowy błędnie przyjął ,iż wnioskodawczyni nie wykazała 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podniosła ,iż pracowała w (...) S.A. w P. w okresie od 1 września 1975 do 31 października 1995 roku w warunkach szczególnych /odwołanie k- 2 /.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podtrzymał argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał ,że wnioskodawczyni nie przedłożyła jakiegokolwiek świadectwa pracy potwierdzającego pracę w warunkach szczególnych /odpowiedź na odwołanie k- 3 /.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczyni A. K. urodziła się w dniu (...). Wnioskodawczyni nie jest członkiem OFE / okoliczność bezsporna /.

W dniu 09 kwietnia 2015 roku wnioskodawczyni A. K. złożyła wniosek o przyznanie emerytury/ wniosek k.1-6 akt ZUS/.

W okresie od 1 września 1975 roku do 31 października 1995 roku wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) S.A. w P. pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku „przewijaczka”.

Z zeznań świadków wynika, że wnioskodawczyni pracowała w (...) S.A. w P. w latach od 1975 roku do 1981 na tkalni w pełnym wymiarze czasu pracy. W 1983 roku wnioskodawczyni przeszła na przewijarki. Przez cały okres zatrudnienia zakład pracy płacił dodatki za pracę w szczególnych warunkach. Wnioskodawczyni okazała paski wynagrodzeń z dodatkami w rubryce „szkodliwość”. Praca była wykonywana w ruchu. Nie było żadnych przestojów. Wnioskodawczyni nie była oddelegowywana do wykonania innych prac. Praca odbywała się w systemie trzymianowym w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie zatrudnienia wnioskodawczyni otrzymywała mleko i zupy za pracę w warunkach szczególnych, była narażona na hałas oraz kurz panujący w hali produkcyjnej / świadectwo pracy k. 7 – akt ZUS, zeznania świadka E. P. k. 10, zeznania świadka L. S. k. 10 , wyjaśnienia wnioskodawczyni k.10 – protokół rozprawy z dnia 13 stycznia 2016 roku /.

Organ rentowy przyjął ,iż wnioskodawczyni posiada okresów nieskładkowych 3 lata , 8 miesięcy i 14 dni natomiast okresów składkowych 16 lat , 5 miesięcy i 18 dni. Łącznie wnioskodawczyni posiada 20 lat , 2 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych) /wyliczenie decyzja ZUS k- 22 akt ZUS/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy , w tym w aktach ZUS , kopii akt osobowych wnioskodawczyni Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków i wnioskodawczyni. Z zeznań świadków i wnioskodawczyni wynika, że wykonywała ona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w zakładzie (...) w warunkach szczególnych na stanowisku tkacza i przewijarki. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków i wnioskodawczyni w części w jakiej opisano charakter wykonywanej pracy wnioskodawczyni. Wszystkie te zeznania świadków i wnioskodawczyni należy uznać za wiarygodne. Natomiast wynika z nich, że wnioskodawczyni pracowała w zakładzie (...) w warunkach szczególnych na stanowisku tkacza od 1975 roku do 1981 roku i przewijarki w dalszym okresie. Zeznania te są spójne, konsekwentne i wzajemnie się potwierdzają .

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (vide: wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11.2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

W myśl § 2 ust. 2 powyższego przepisu okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy. Regulacja przepisu §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (vide: uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Powyższe rozporządzenie w Załączniku zawierającym Wykaz A – prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego zawiera w Dziale VII pkt 4 dotyczący przemysłu lekkiego stanowisko określone jako „Prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”. Praca tkacza i przewijacza,

którą w spornym okresie wykonywała wnioskodawczyni mieści się w wskazanej powyżej kategorii prac w warunkach szczególnych.

Wobec powyższego należy uznać, iż wnioskodawczyni pracowała 15 lat w warunkach szczególnych w spornym okresie czasu. Ponadto na dzień wydania niniejszej decyzji ukończyła wymagany prawem wiek.

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. i przyznał A. K. prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2015 roku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego